При битім гостинці липа зеленіла,
Під липою баба жебруща сиділа.
Дасть хто кусень хліба, то "Отче наш" каже,
Ще й "Богородице", сли платок розв’яже
Хто, з торгу йдучи, і в жменю гріш вложить.
Часом молодухам з бобу поворожить.
Аж глянь! Шляхом дідич суне четвертою —
Гладун, петльованець, кругленький собою,
Як гарбуз, му лице, а руки, як тісто,
Червений, як ридза, під горлом звисисто.
"Гей, бабо! — галасне нероба неробі, —
Чверть проса дарую!" — миттю руці обі
За пояс засунув і поклону ждає.
Ще ж добре, що з лихом в дарунку й не лає.
А баба лінива й на ноги не встане,
З гнізда запитала: "Опихане, пане?"
А пана, як спарив, як лопух, надувся,
Сили жар ним накриєш, з надієв минувся.
І баба минулась, не підвела носа,
Не мала ні каші, ні пшона, ні проса.
1840